

Picap. vint anys de música

Bona part de la música catalana dels darrers vint anys ha estat editada per Picap, una companyia capitanejada per Joan Carles Doval que, entre altres mèrits, va resultar fonamental per a l'expansió del rock català.

La companyia discogràfica sabadellenca Picap ha fet vint anys. Un temps més que suficient per fer balanç i donar un cop d'ull a una trajectòria que ha esdevingut referència ineludible de les dues darreres dècades de música a Catalunya.

Joan Carles Doval és el director de Picap. De fet, ell és Picap. Va idear la companyia després de la desfeta d'Edigsa i ell és qui marca el rumb de la companyia. Amb ell hem fet un repàs a aquests vint anys amb un recorregut a través dels discos més significatius.

Aigua de roses, d'Héctor Vila (Picap, 1985): Héctor Vila era un jove cantant que Joan Carles Doval ja havia portat a Edigsa perquè gravés el seu primer disc. "Em van dir que no perquè van pensar que faria la competència al Santi Vendrell, cosa que jo considerava un error." *Aigua de roses* va ser el primer disc de llarga durada de Picap. Abans s'havien tret quatre *maxisingles*, dos dels quals també estaven relacionats amb Edigsa: *Programa*, que havien passat per la companyia barcelonina i *Oslo*, que amb Edigsa havien gravat sota el nom de Suk electrònik. Amb aquests dos discos es va publicar un *maxi* de Rockson (on hi havia el Cuco, que després formà Sopa de Cabra, i el Martín, de Sangtraït) i un cantant melòdic que es deia Javier Asensi. Héctor Vila també va ser la primera referència en català. L'èxit d'Héctor Vila fa que Picap se centri en la cançó d'autor amb una esquadra formada pel mateix Vila, Joan Soler Boronat i Maria Josep Villaroya, a més

d'Eugenio, un artista molt important en la història de Picap. La línia de cantautors segueix amb gent com Josep Tero (que té tota la seva obra publicada amb Picap) o Miquel Pujadó.

Els senyors de les pedres, de Sangtraït (Picap, 1988). Tot i la mala experiència de Rockson, Picap va decidir apostar de nou pels grups de rock. Un dels primers a fitxar per la companyia és Grec, que tot i la seva qualitat no acaba de quallar entre el públic català. Amb Sangtraït arriba l'èxit dels grups. La història ja és coneguda, la Lupe Villar acompanya Martín Domínguez a veure Joan Carles Doval, a qui el bateria coneixia de l'època de Rockson. Doval els rep i els adverteix que no els treurà el disc i que únicament s'escoltarà les cançons per educació. Després de dues cançons ("El vol de l'home ocell" i "Els senyors de les pedres") ja parlen de com serà l'enregistrament i de quan treuran el primer disc. Sangtraït publica tots els seus discos amb Picap.

Quina nit, de Sau (Picap, 1991). L'esclat del rock català es produeix sobretot amb Sopa de Cabra, Sangtraït i Sau. Els osonencs ja havien gravat el seu primer disc amb una altra companyia, Audiovisuals de Sarrià, i el seu pas a Picap va ser curiós. "Jo, des de la meua casa de Pals, sentia Ràdio Costa Brava, i en Joan Bosch posava sovint la cançó 'Sense estil'. Vaig trucar a en Joan Bosch per dir-li que m'agradava molt el grup i demanar-n'hi informació, i em va dir que la seva discogràfica no hi

creia gens. A través d'ell, el grup va saber del meu interès per ells i un dia en Pep Sala em va trucar. Em van venir a veure i ens vam posar d'acord en mitja hora." El grup va esclatar amb *Quina nit*, però abans van gravar *No puc deixar de fumar*. Tot i que van marxar de Picap, mai se'n van anar del tot. El Carles Sabater va voler que Dagoll Dagom publicés *Els Pirates* amb Picap, i també Pep Sala i la Banda del Bar va publicar un disc doble amb la companyia. A més, Doval i Sabater tenien plans de futur: "Amb el Carles havíem parlat de fer un disc en solitari, una cosa per l'estil del que feia el Pep Sala amb la Banda del Bar, sense trencar Sau. Però no hi vam ser a temps." La relació ha continuat després de la separació de Sau amb l'edició de l'antologia i la publicació dels discos de Pep Sala.

Un pont de mar blava, de Lluís Llach (Picap, 1993). Una vella aspiració de Joan-Carles Doval era aconseguir publicar els discos de Lluís Llach. "Va ser una de les il·lusions més grans de la meua vida, perquè jo sempre n'he estat fan." El fitxatge va ser un gran risc econòmic per a Picap, però el resultat va ser més que satisfactori per a les arques de l'empresa. "La vam encertar perquè va fer uns discos molt interessants. El segon que va fer amb nosaltres va ser *Un pont de mar blava*, que és el disc més venut de la història de Picap." Picap és la companyia amb què Lluís Llach ha estat més anys.

Cançons de mai, de Raimon (Picap, 1993). El primer intent de portar Raimon a Picap va ser en la celebració dels trenta anys d'"Al Vent", però l'artista no ho va voler. Posteriorment, Doval va intentar fer un disc de cançons d'amor i n'hi volia incloure dues del cantant de Xàtiva. Tampoc no va ser possible. "Em semblava impossible poder treballar amb ell. Un bon dia em truca l'Annalisa i em diu que aquell era el moment per treballar amb el Raimon. Ens vam posar d'acord i vam començar a treballar." Després de quatre discos publicats, la feina de Raimon a Picap es pot considerar exemplar.

Joan Carles Doval, director de Picap, va prendre el relleu de la històrica Edigsa fa vint anys, un aniversari que la companyia celebra amb l'edició d'una caixa amb quatre CD i dos DVD.

El disc més venut de la història de Picap ha estat 'Un pont de mar blava', de Lluís Llach

El cor del temps, de Maria del Mar Bonet (Picap, 1997). Juntament amb Raimon, Llach i Marina Rossell, Maria del Mar Bonet completa el pòquer de cantautors històrics que han coincidit a Picap. La relació entre la cantant mallorquina i la companyia és fructífera i deixa com a màxim exponent l'enregistrament de l'històric concert que Bonet va fer al Palau Sant Jordi de Barcelona el 23 d'abril de 1997, acompanyada de molts amics. Aquest és el disc més venut internacionalment de tot el catàleg de la companyia i, segons Doval, és "l'artista més exportable" que té Picap".

Maria, d'Adrià Puntí (Picap, 2003): La dissolució dels interessantíssims Umpah-pah ens porta un nou artista,

Adrià Puntí, que des del pop-rock elabora una proposta que l'acosta a la cançó d'autor. Picap, que sempre ha cregut en la cançó d'autor, fitxa el nou cantant i li publica tres discos. "L'Adrià Puntí és un *megacrack* de gran prestigi, encara que mai no ha estat un gran venedor", assegura el director de la companyia. Puntí coincideix amb altres joves valors de la cançó d'autor: Roger Mas (que edita els seus tres primers discos amb Picap), Quim Vila o Víctor Gioconda. La línia de cantautors continuarà més tard amb gent com Albert Fibla o Túrnez & Sessé.

Però la història de Picap no seria completa si oblidéssim gent tan important com Xavier Cugat, Gato Pérez, l'Orquestra Meravella, Port Bó, Lliris, Ia&Batiste, Companyia Elèctrica Dharma, Parking, Tancat per Defunció, La Fosca, Al Tall... Ells i la resta de noms que hem citat en aquest article han fet créixer la música en aquest país i estan d'aniversari. Un aniversari que la discogràfica ha celebrat amb l'edició d'una caixa amb quatre CD, dos DVD i un llibre amb el bo i millor d'aquests anys. Música i imatges per assaborir.

Joaquim Vilarnau